

dig behandling har vi haft en række spørgsmål og svar i udvalget. Altså ud over eksperthøringer, samråd og diskussioner er der stillet i alt 598 spørgsmål til besvarelse. Og glem ikke, at det i forhold til andre tidligere traktater er langt, langt mere, end man tidligere har gjort. Det har altså været en meget grundig behandling.

Afstemningen i dag er et historisk øjeblik, hvor det i øvrigt kan undre mig, at landets statsminister ikke er til stede under debatten. Da vi stemte om, hvorvidt vi skulle gå i krig, var statsministeren her ikke. Nu stemmer vi om traktaten, og det undrer mig, at statsministeren heller ikke er her i dag. Hvis statsministeren ville benytte en af sine sjældne lejligheder med officielt besøg i kongeriget, ville den dag, hvor vi stemte om de fremtidige traktater, være en velvalgt lejlighed.

Vi ved, at der er en lang proces tilbage, inden vi er færdige med ratifikationen, fordi den skal igennem 27 lande. Hvad vil der så ske, forudsat at det her falder på plads? Det første, vi kan sige med sikkerhed, er, at så vil rammerne ligge fast. Europa må indstille sig på at fejre sølvbryllup med Lissabontraktaten. Det bliver ikke muligt med 30 lande – 27 i dag, men vel efterhånden op imod 30 lande – at forestille sig enstemmighed om en ny traktat. Det vil sige, at når der bliver behov for tilpasninger af arbejdsformer og rammer, må vi bruge de muligheder, der findes i Lissabontraktaten – de såkaldte gangbroer, hvis jeg skal forsøge med en dansk oversættelse – og der har vi i den aftale, der er indgået mellem de EU-positive partier, sikret procedurerne omkring udnyttelse af disse muligheder, herunder at man forlader enstemmighedskravet og går over til flertalsafgørelser.

Hvis dette ræsonnement om, at rammerne ligger fast, holder stik, er den forfatningsmæssige diskussion mellem føderalister og ikkeføderalister mindre interessant i de kommende årtier. Europa bliver ikke Europas Forenede Stater, EU udvikler sig ikke til EFS, men det bliver heller ikke blot en blok af lande med et fælles marked. Unionen er bestemt ikke stendød, men den må udfolde sig inden for rammerne, som nu fastlægges i Lissabontraktaten, og som vil ligge fast i mange år.

Med den nye traktat sikres større beslutningskraft med langt flere flertalsafgørelser, så EU kan fungere med det store medlemstal.

I Danmark ville vi i virkeligheden gerne være gået videre på nogle områder, f.eks. havde indførelse af flertalsafgørelser på budgetområdet

været ensbetydende med, at vi kunne slippe for den – synes jeg – pinagtige situation, hvor den danske statskasse hvert eneste år skal sende et milliardbeløb til Storbritannien og nu også til Tyskland, Sverige osv. som kompensation, som disse lande alene har tiltvunget sig, i kraft af at der er enstemmighed på dette område. Der er også det såkaldte rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg. Det kan vi ikke komme med, fordi det kræver enstemmighed, hvis det skal ske.

Der er ingen tvivl om, at flertalsafgørelser med de metoder, der her er lagt op til, klart er i Danmarks interesse. Det er også et demokratisk fremskridt, at der nu bliver tale om fælles beslutningstagen med inddragelse af Europa-Parlamentet som det normale. Der bliver bedre muligheder for de nationale parlamenter. Der bliver mulighed for petitioner – det vil sige, at 0,2 pct. af EU's borgere kan kræve handling på et bestemt område.

Kl. 11:11

På alle disse områder vil der altså være tale om fremskridt, beslutningskraft og demokrati.

Det andet, som man med sikkerhed kan sige, er, at Europa kan koncentrere sig om de politiske udfordringer. Nu kan vi lægge traktaten bag os, nu kan vi lægge rammerne bag os og i langt større udstrækning begynde at diskutere indhold. Det vil sige, at vi virkelig kan gå i gang med de store globale udfordringer: Den globale opvarmning, mangelen på mad i verden, terror, atomvåbenspredning, urocentre i vores nærområder, især i mellemøsten, grænseoverskridende forurening og kriminalitet, den internationale finanskriser osv. Der er ingen tvivl om, at vi nu har fået mulighederne.

Det tredje, jeg kan sige, er, at der for Danmark først bliver fuld gevinst af Lissabontraktaten, når de danske undtagelser er væk. Indførelsen af undtagelserne i 1993 var ikke en teknisk-juridisk afgørelse. Det var ikke en afgørelse affødt af dybtgående tekniske og juridiske argumenter osv. Det var en politisk afgørelse, hvor der var et ønske om, at den danske befolkning sagde ja til Maastrichttraktaten, men på en måde så vi på en række nøglesamarbejdsområder stod udenfor. Det var en politisk stillingtagen. Det er min bestemte opfattelse, at Danmark nu efter Lissabontraktaten, hvis det altså lykkes at blive færdig med den, bør deltage fuldt ud og på lige fod med Finland, Holland, Tyskland – mange af de lande, vi normalt sammenligner os med.

Vi skal være fuldt medlem, og derfor er min appel til statsministeren – det havde selvfølgelig